

vrecko
so psou
nádielkou

ZABÁVAČ LOUIS UVÁDZA

najväčšia
fanúšička Isla

UROBITŤ

ľudská diskoguta

Z

Som totálne
naďsení!

RODICOV

OMMMM!

CHAI CHAI

SUPERSTAR

Pete Johnson

FRAGMENT

Ako urobiť z rodičov superstar

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Pete Johnson

Ako urobiť z rodičov superstar – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

AKO UROBITĚ Z RODIČOV SUPERSTAR

Pete Johnson

FRAGMENT

Pete Johnson: How to Change Your Parents into Superstars
Text copyright © Pete Johnson
Illustration copyright © James Cottell
By permission of Award Publications Ltd
This edition copyright © Award Publications Limited
Translation © Jana Vlašičová, 2023
Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3354-0
ISBN e-knihy 978-80-566-3372-4 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-3373-1 (1. zverejnenie, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3374-8 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

*Pre jedinečné dámy Jayne a Claire
zo Sheffieldskej školskej knižnice
s láskou a obrovskou vďakou
za všetku podporu a povzbudenie.*

Službička

Uniesol ma najnevrlejší chlap na svete.

Uväznil ma vo veľkej komore plnej plastových stoličiek. Musel som tam zostať, kým sa nedoivali naši.

A čo si myslíš, že urobili, keď sme prišli domov? Upekli mi tortu? Dali mi vyššie vreckové, aby mi vynahradili stres, ktorý som si musel zažiť?

NIE, POSLALI MA DO IZBY!

„Uvedomuješ si, že dnes kvôli tebe takmer zavolali políciu?“ skríkol otec a chvel sa od hnevu.

„Ale, oci, veď do tej komory predsa zavreli mňa...“ snažil som sa mu to logicky vysvetliť.

„Louis... choď do izby!“ zvolal podráždene.

„Ešte som vám nepovedal, čo sa stalo,“ začal som, „bolo to úžasné.“

„Vieme presne, čo sa stalo,“ vzdychla si mama unavene.

Nie, nevedia.

Nikto to nevie. Iba Maddy a ja.

Neviem sa dočkať, keď to niekomu poviem. Urobíš mi láskavosť? Dovoľ mi, aby som ti porozprával, čo sa mi v toto úžasné poobedie vlastne stalo.

Môžem? Skvelé!

Tak šup na ďalšiu stranu.

Prvá kapitola

Kúzlo s pomalým účinkom

Utorok, 22. apríla

17.30

Volám sa Louis. Vlastne, zabávač Louis. Vyslovuje sa to Luí, nie Lewis, ako ma neustále oslovoval náš starý riaditeľ. Bol trochu strašidelný, takže som ho nikdy neopravil.

Mám len jeden talent – dokážem ľudí rozosmiať. Odkedy som bol v maminom bruchu, chcel som byť komikom.

Samozrejme, práve teraz som v škole – zívam –, ale v nedeľu poobede som hosťom v jednom vlogu. Nikdy neuhádneš, v ktorom! Priprav sa na prekvapenie.

Vo vlogu Noaha a Lily.

Sú dobrí, čo? Len si predstav, že to, ako si umývajú zuby, sleduje viac ako tri milióny tínedžerov.

Účinkoval som v závere niektorých ich vlogov. Možno si ma aj niekto všimol. Ten ukecaný chalan s hlavou v tvare cibule, čo pomáha dečkám riešiť ich problémy a rozpráva vtipy.

Nedávno mi Noah a Lily dokonca dovolili, aby som sa zapojil do jedného z ich žartíkov. Dostal som po ústach mokrou rybou. Ani ti nedokážem opísať, aký som bol hrdý. Hneď nato sa mi ozvali cez Skype...

„Louis, si taký smiešny, máme ťa veľmi radi,“ povedala Lily.

Pyšne som sa naparoval a vtipne som prehodil: „Tomu veľmi dobre rozumiem.“ (Patrím medzi tých ľudí, ktorí si robia žarty zo všetkého.)

„Preto nám budeš veľmi chýbať,“ dodal Noah.

Prestal som sa naparovať. Chýbať? Veď som nikam neodchádzal.

Akurát, že odchádzali oni.

Chystali sa na šnúru po Spojených štátoch – čakalo ich veľa špeciálnych rozhovorov a vystúpení.

„Aj ja mám pas,“ zasmial som sa (skúšal som, či sa chytia).

Noah a Lily sa zasmiali.

„A moja dobrá kamoška Poppy, prvotriedna kúzelníčka, je práve teraz tiež v Amerike so svojim starým otcom, má tam nejaké predstavenia. Som si istý, že by som mohol bývať s nimi a vy by ste sa mi nemuseli starať o ubytovanie, ani stravu, ani pranie...“

Noah a Lily sa smiali a smiali a potom povedali, že už naozaj budú musieť ísť. Nechápe, prečo ma nebrali vážne! Určite si museli uvedomiť, že bezo mňa sa ich sledovanosť začne prepadávať!

„Je to skvelá príležitosť pre vás oboch,“ vychrľil som zo seba. „Ako dlho budete preč?“

Nevedeli. Určite celé mesiace. „Neprestaneš nás sledovať, však nie?“ spýtal sa Noah tesne predtým, ako mi obaja zmizli zo života.

Celú večnosť som potom sedel pred počítačom v akomsi čudnom šoku.

Napokon som o všetkom, čo sa stalo, porozprával Maddy – svojej agentke a frajerke. Tiež

ju to ohromilo, ale napokon povedala: „Louis, nikdy nezabudnem, ako si vyzeral, keď ti Noah s Lily hodili do tváre tú mokrú rybu. Bolo to na popukanie. Takýto talent nenechám zmariť, bez ohľadu na to, čo tí dvaja urobia.“

O dva dni neskôr sa Maddy dozvedela o novej talentovej šou *Rozosmej ma*. Bola určená pre mladých komikov. Producentom bol Marcus Capel a práve organizoval po krajine konkurzy („Možno budem v tvojom meste už budúci týždeň.“), ale takisto povzbudzoval decká, aby mu posielali trojminútové videá, z ktorých by *pochopil podstatu ich osobnosti*.

S Maddy sme strávili celý víkend tým, že sme sa snažili zachytiť moju *podstatu osobnosti* a potom sme netrpezlivo čakali na odpoveď. Prešiel jeden dlhý týždeň, potom ďalší...

NIČ. Samozrejme, že existovalo len jediné vysvetlenie. Moja nahrávka sa musela stratiť v pošte. A tak sme s Maddy nahráli ďalšiu a poslali aj tú – tentoraz ako doporučenú zásielku (šikovné, čo?).

Teraz na chvíľku preruším tento príbeh, aby som vám prezradil jedno tajomstvo, o ktorom dokonca netuší ani Maddy. Tak zúfalo som tú-

žil, aby mi Marcus Capel odpovedal, že som si čosi prial.

Veľmi potichu som si zaželel: „Ak sa na tomto svete dejú zázraky, daj, aby sa mi Marcus Capel ozval.“

Na zázraky neverím, ale o čarodejníkoch a kúzloch existuje toľko kníh, že som si povedal, že to stojí za pokus – keby náhodou. Aj tak sa nestalo absolútne nič.

AŽ DO DNEŠNÉHO POPOLUDNIA!

Bol posledný deň veľkonočných prázdnin a s Maddy sme šli do Londýna, kde sme sa stretli s jej dvoma staršími sestrami – Vicky a Zoe. Celý deň sme sa potulovali po meste, sledovali pouličných umelcov v Covent Garden a potom nás vzali na senzačné jedlo. Vlakom sme sa vrátili domov a pomaly sme sa vliekli zo stanice, pretože sme toho obaja strašne veľa zjedli, keď nás oslovil výrazný, sebavedomý hlas: „Dovolíte, decká?!“ Vedľa nás poskakoval chlapík s hipsterskou briadkou v bielej košeli a zamatovom saku. Za ním šla žena s chlapcom vo veku môjho brata (sedem rokov) a niesli dva obrovské kufre.

„Stavíš sa, že ten chlapík je herec?“ spýtala sa Maddy.

„Pripadá mi povedomý,“ odvetil som.

Sledovali sme, ako si vykračuje k neuveriteľne snobskému autu zaparkovanému vedľa taxíkov.

„Verím, že čakáte na mňa,“ povedal vodičovi.

„To musí byť trieda,“ zašepkal som Maddy, „keď naňho čaká auto.“

Potom sa predstavil a jeho meno zmietlo všetko ako cunami: „Som Marcus Capel.“

Bolo to neuveriteľné, akoby sa stal... no... zázrak. Pomaly zaberajúci zázrak – požiadavku som predsa len poslal už pred pár týždňami.

Len sa nad tým zamysli – keby sme s Maddy šli skorším alebo neskorším vlakom, Marcusa Capela by sme nestretli! Naše načasovanie bolo zázračne dokonalé.

„Musí tu robiť konkurz,“ vyprskol som. „A my musíme zistiť kde!“

Maddy neodpovedala, iba tam stála s pootvorenými ústami. Vyzerala, akoby ju niekto začaroval. Potom sa zrazu otriasla a povedala: „Nesmie nám ujsť!“

Potom si už len pamätám, ako sa rozbehla za Marcusom Capelom. Na jeden bláznivý moment som si dokonca myslel, že nasadne do

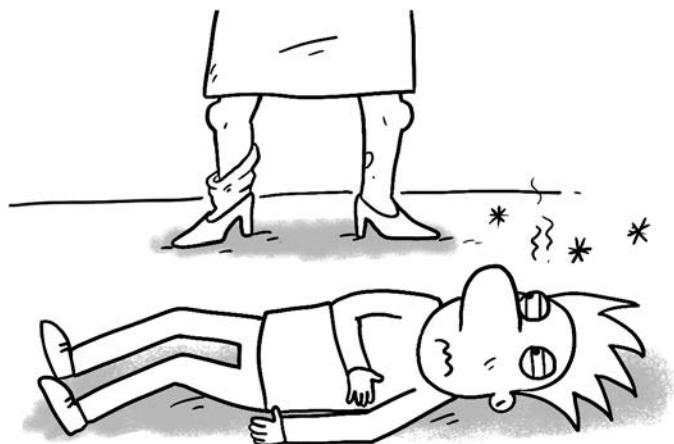
jeho auta. Namiesto toho však nastúpila na zadné sedadlo jedného z taxíkov a zvolala: „SLEDUJTE TAMTO AUTO!“ Ponáhľal som sa za ňou. Šoférka otočila hlavu a zvedavo sa na nás zahľadela. „Niečo také som chcela vždy povedať ja,“ zaškerila sa.

Keď sme štartovali, spýtal som sa: „Maddy, čo presne teraz robíme?“

„Sledujeme Marcusa Capela, samozrejme,“ odpovedala. „Stavím sa, že ide do hotela. Zrejme do Belle Vue, to je najsnobskejší hotel v okolí.“

„A potom čo?“ nenechal som sa odbiť.

Maddy to rozčúľilo. „A čo ja viem? Nemôžem vymyslieť všetko naraz, alebo áno?“

Druhá kapitola

Hotelový komik

Ledva sme sa usadili na zadnom sedadle taxíka, keď – ako Maddy predpovedala – Capelovo auto zabočilo na veľkolepú príjazdovú cestu k hotelu Belle Vue. Poprosili sme taxikárku, aby zastala na druhej strane ulice, nech nás nevidia, zaplatili sme a sledovali Capelovcov, ako vchádzajú do hotela.

„A teraz čo?“ spýtal som sa.

„Prestaň sa ma na to pýtať,“ povedala Maddy. „Nechaj ma chvíľu premýšľať.“ Potom sa za-

mračila, zamyslela a napokon povedala: „Louis, počkaj tu.“

„Počkaj, čo? Kam ideš?“

„Zbehnem do hotela. Nebudem tam dlho.“

A potom zmizla.

Čo plánovala? Chcela zájsť za Marcusom Capelom a žoviálne povedať: „Ahoj, prepáčte, že som vás sledovala až sem, ale mohli by ste mi povedať, kde budete robiť konkurz?“ Veď si bude myslieť, že nám preplo! Možno si myslela, že ak bude sama a opýta sa to milo, nezavolá ochranku. A možno ho to naozaj poteší, že sme prevzali iniciatívu a snažíme sa o konkurze zistiť viac, a bude sa mu to páčiť.

Maddy sa vrátila a usmievala sa.

„Tak, kde bude ten konkurz?“ spýtal som sa nedočkavo.

„Netuším, ale Marcus Capel má izbu číslo 41. To si zapamätáš, však?“

„Ale načo, potrebujem to vedieť?“

„Áno, pretože kým som bola dnu, čosi mi napadlo.“

„A že by si sa o to so mnou podelila?“

Maddy sa víťazoslávne usmiala. „Pretože sa uňho zastavíš, Louis.“

„Jasnačka,“ zakrochkal som.

„Nie, počúvaj, všetko som premyslela. Pôjdeš do izby číslo 41 – vyvezieš sa výťahom.“

„Ty si milá,“ zašomral som.

„Zaklopeš a privítaš ho v hoteli Belle Vue. Budeš sa tváriť, že patríš k personálu hotela, chápeš?“

„A on tomu uverí, hej?“ spýtal som sa s úžasom v hlase.

„Áno, pretože povieš, že si hotelový komik.“

„Mám lepší nápad. Čo keby som si cez seba prehodil plachtu a povedal, že som hotelový duch?“

„Louis, myslím to vážne,“ zahriakla ma Maddy. „Keď povieš, že si hotelový komik, prejdeš rovno k scénke. K tej, čo si mu poslal na videu. Tej, čo určite nikdy nevidel. Takto nebude mať inú možnosť, bude si ju musieť pozrieť!“

„Môže ma vyhodiť,“ okamžite som zareagoval.

„Nebude mať čas, bude sa smiať. Okrem toho sa bude čudovať, akú skvelú službu hotel poskytuje. Okrem jedla a nápojov, ktoré nosia až do izby, ponúkajú aj skvelých komikov. Čo by sa mu na tom nemalo páčiť?“

Zaváhal som. „Keď to hovoríš, pôsobí to tak jednoducho, ale stavím sa...“

„Louis, toto je zrejme najbližšie, ako sa kedy k Marcusovi Capelovi dostaneme.“

„To viem.“

„A možno už nikdy nedostaneme podobnú šancu – nikdy za celý život.“

„Aj to viem,“ zašomral som.

„A keď sa dostaneš do izby Marcusa Capela, som si istá, že sa mu budeš páčiť... a uvidí tvoj neobjavený komediálny potenciál.“

Maddy mi tak veľmi verila, až to pôsobilo ako kúzlo. To malé kúzlo, ktoré som potreboval, aby som vošiel do hotela.

Zadíval som sa na ňu. „Vieš čo?“

„Čo?“

„Myslím, že by sme to mohli urobiť.“

„Áno! Poď, nemôžeme strácať čas,“ nadchýnala sa Maddy.

„Veď ledva prišiel.“

„Má vysoké postavenie, čo znamená, že je veľmi, veľmi, veľmi zaneprázdnený. A teraz počúvaj, vnútri je recepčná a ochrankár, ale ja ti pomôžem popri nich prekĺznuť.“

„Ako?“ spýtal som sa.

„Odpadnem,“ zašepkala.

To bolo šikovné.

„Predstierať chorobu je ľahké,“ povedala Maddy a začala si strapatiť vlasy. „Mamu vždy oblbnem. Stačí zopárkrát slušne zakašľať a je to.“

„To som netušil.“

„Nerada sa chválim. Takže, plán je, že sa kašľajúc došuchcem na recepciu a poviem, že asi odpadnem, a kým sa mi budú všetci venovať...“

„Vytrielim do izby číslo 41.“

„Presne,“ zašepkala víťazoslávne.

„Maddy,“ povedal som, „ty si fakt najúžasnejšia agentka na celom svete.“

Nehádala sa so mnou. Namiesto toho mi ukázala, odkiaľ ju – už zvnútra hotela – budem môcť sledovať bez toho, aby niekto videl mňa.

„Nezabudni,“ sykla, „keď poviem: *Je mi to ľúto, ale asi odpadnem...*“

„Začne sa akcia. Veľa šťastia, Maddy.“

„Veľa šťastia, Louis.“

Hneď potom sa rozkašľala a začala sa potácať smerom na recepciu.

Vnútro hotela Belle Vue bolo rozľahlé a veľkolepé. Všade viseli lustre, bolo tam plno neuveriteľne pohodlne vyzerajúcich kresiel, ale aj prekvapivo prázdno.

Žena so zelenými vlasmi škriekala ako papagáj na dievča na recepcii. „Ach, áno, viem,

že sa o mňa dobre postaráte, vždy to robíte.“ Vedľa nej netrpezlivo postávali traja pubertiaci v drahom športovom oblečení.

Potom sa – ovešaní taškami a tenisovými raketami – presunuli k výťahu. Pôsobili ako malá útočiaca armáda. Svetlovlasý obor v čerenej uniforme sa pohol dopredu, podlízavo sa usmial na zelenovlasú ženu. Spýtala sa, ako sa má. Skôr než stihol odpovedať, porozprávala mu o sebe všetko a do detailov.

Zrazu Maddy, ktorá sa práve dostala na recepciu, tak úžasne zakašlala, že to na chvíľu zastavilo aj zelenovlasú ženu. Potom rozochveným hlasom, takmer bez dychu oznámila: „Je mi to veľmi ľúto, ale asi odpadnem,“ a začala sa klátiť k zemi tak presvedčivo, že dievča z recepcie okamžite vyskočilo zo stoličky a pridal sa k nemu aj ochrankár.

Onedlho jej už obaja pomáhali, divoko ňou triasli v luxusnom kresle, do ktorého ju usadili. Na chvíľu som sa zabudol, tak veľmi som obdivoval Maddino predstavenie – bola fakt trieda.

Teraz však bol rad na mne.

Musel som pôsobiť nenútene. A tak som si strčil ruky do vreciek, začal som si popiskovať a pridal som do kroku.

Výťah bol rovno predo mnou.

Nikdy som sa k nemu nedostal. Namiesto toho som sa rútil po vyleštenej dlážke. Najprv som netušil, čo sa stalo – zrazu som sa ocitol v spleti nôh.

„Prosím, pomôžte tomu chudákovi postaviť sa,“ zaškriekala žena so zelenými vlasmi, zatiaľ čo ma šesť rúk postavilo na nohy.

„Vždy im hovorím, aby nenechávali tašky povalovať sa po zemi,“ povedala žena. „Mohol to byť veľmi nepríjemný úraz. Si v poriadku, drahý?“

„Nikdy mi nebolo lepšie,“ povedal som rýchlo. Potreboval som sa pohnúť.

„Aké máš číslo izby?“ spýtala sa.

Zaváhal som.

„Zrejme si v šoku! Chúďatko!“ zvolala. „Úplne si zabudol, však?“

„Nie, už si spomínam,“ povedal som. „Číslo izby je 41.“

„Ach, dobre, sme na tom istom poschodí. Poď, pomôžeme ti.“

Rýchlo som sa pozrel na Maddy. Práve pila vodu z pohára, akoby sa na celý rok stratila v púšti – recepcnú aj ochrankára zamestnávala naplno.